

- 3) Czy przewidziane w art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE zwolnienie z odpowiedzialności odnosi się również do ponoszonej przez podmiot, który świadczy usługę gromadzenia informacji i ich wyszukiwania przy pomocy wyszukiwarki, odpowiedzialności za sposób świadczenia tej usługi, jeżeli sposób ten zachęca usługobiorcę do przechowywania informacji bez zgody osób, którym przysługują w odniesieniu do nich prawa autorskie, choć bez czynnego udziału usługodawcy w naruszaniu praw autorskich?

(¹) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1; wydanie specjalne: 13/25, s. 399)

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-576/22)

(2022/C 418/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii, ze względu na to, iż nie wyznaczyło jako stref zagrożenia azotanami w Kastylii-León, w Estremadurze, w Galicji, na Balearach, na Wyspach Kanaryjskich oraz w autonomicznych wspólnotach Madrytu i Walencji, zlewni wód powierzchniowych i gruntowych mających znaczenie dla każdej ze wskazanych w skardze skażonych stacji pomiarowych; nie przewidziało w programach działania dla Aragonii, Kastylii-La Manchy, Kastylii-León, Estremadury i autonomicznej wspólnoty Madrytu wszelkich niezbędnych środków i nie przyjęło dodatkowych środków czy też nie podjęło wzmoczonych działań, w przypadku eutrofizacji, w odniesieniu do całego kraju, i, w przypadku zanieczyszczenia azotanami, w odniesieniu do wspólnot autonomicznych, które wykazują tendencję do zwiększania ilości zanieczyszczeń w stacjach pomiarowych stref zagrożenia azotanami, w szczególności w Aragonii, Kastylii-La Manchy, Kastylii-León oraz w Murcji, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 3 ust. 4 oraz art. 5 ust. 4 (w związku z jej załącznikami II i III) oraz art. 5. ust. 5 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (¹);
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę swą Komisja opiera na trzech zarzutach.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 ust. 4 dyrektywy 91/676/EWG. Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii uchybiło temu przepisowi w Kastylii-León, w Estremadurze, w Galicji, na Balearach, na Wyspach Kanaryjskich oraz w autonomicznych wspólnotach Madrytu i Walencji, ponieważ nadal istnieją obszary, które nie zostały wyznaczone jako strefa zagrożenia azotanami, ani nie zostały włączone do stref zagrożenia azotanami już istniejących, podczas gdy dane uzyskane dzięki sieci kontroli zanieczyszczeń wywołanych azotanami pochodzenia rolniczego uzasadniają ich wyznaczenie jako takich stref zagrożenia czy też włączenie ich do stref już istniejących.

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi w istocie, że w programach działania dla wspólnot autonomicznych Aragonii, Kastylii-La Manchy, Kastylii-León, Estremadury i autonomicznej wspólnoty Madrytu nie przewidziano wszystkich obowiązkowych środków wymaganych przez dyrektywę 91/676/EWG, efektem czego doszło do naruszenia art. 5 ust. 4 tej dyrektywy. W szczególności Komisja podnosi, że programy działania tych wspólnot autonomicznych nie zawierają dostatecznych środków dotyczących rolniczego wykorzystania nawozów na terenach o dużym nachyleniu, zgodnie z wymogiem zawartym w pkt A.2 załącznika II do dyrektywy 91/676/EWG, do którego odsyła art. 5 ust. 4 tej dyrektywy; Komisja podnosi także, że takie dostateczne środki nie zostały przewidziane w programie działania dla Estremadury dotyczącym tymczasowego składowania nawozu zwierzęcego w stanie stałym w polu, rejestru nawożenia oraz maksymalnej dozwolonej w przeliczeniu na hektar ilości nawozu zwierzęcego, która zostanie rolniczo wykorzystana do gruntów, zaś w programie działania dla wspólnoty autonomicznej Madrytu nie zawarto niezbędnych środków dotyczących tymczasowego składowania nawozu zwierzęcego w stanie stałym w polu, o których to środkach jest mowa w załącznikach II i III do dyrektywy 91/676/EWG.

W ramach zarzutu trzeciego Komisja twierdzi, że Królestwo Hiszpanii nie przyjęło dodatkowych środków lub nie podjęło wzmoczonych działań wymaganych przez art. 5 ust. 5 dyrektywy 91/676/EWG. Zgodnie z tym przepisem państwa członkowskie w ramach programów działania przyjmują wszelkie dodatkowe środki lub podejmują wzmoczone działania, które uznają za niezbędne, jeżeli środki określone w ust. 4 tego artykułu nie wystarczają do zmniejszenia zanieczyszczenia i zapobiegania nowym zanieczyszczeniom azotanami pochodzenia rolniczego. Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii nie przyjęło takich dodatkowych środków czy też nie podjęło wzmoczonych działań koniecznych w celu stawienia czoła tendencji do zwiększania ilości zanieczyszczeń w strefach zagrożenia azotanami w Aragonii, w Kastylii-La Manchy, w Kastylii-León i w Murcji. Komisja zarzuca również Królestwu Hiszpanii, że nie przyjęło ono dodatkowych środków czy też nie podjęło wzmoczonych działań koniecznych w celu usunięcia eutrofizacji w całym kraju, podczas gdy dostępne dane w sposób oczywisty świadczą o tym, iż środki przewidziane w programach działania nie są wystarczające do zmniejszenia zanieczyszczenia i zapobiegania mu.

(¹) Dz.U. 1991, L 375, s. 1.